

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Equus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

habere quoscunq; velit in carcerem coniciendi, eos
 reatandi, is nimirum beatus ac mirandus iudicio om
 niu. At vero qui à Deo tanto maiorem accepit potestatem,
 tantum terra preciosius est, quanto etiam animæ corpori
 bus: hic itane vilem à Deo dignitatem accepisse nonnullis
 Lib. de Sacerdotio.
 deo paretur, si eorum liberi principes quosdam magna
 opem certe nullam illis afferre possunt: Quomodo
 debent non principes, reges, sed ipsum Dominum nobis in
 se numero conciliant? *ibidem.*
 optioe proposita (quod quidem regno tanto est
 spiritus & carnis intervallum esse potest) su
 contemptus ac fastidii nos accersere? Qui ve
 eas provincias paruas respiciunt, vt deliros in
 hoc idem in maxime excellentibus factitant, libe
 crimine, insolentia autem ac superbia reosa
 quis cum equi bouillam armentum despice
 rementarius esse recufaret, animi quidem insolentia ne
 mentis autem alienatione profusus laborare
ibidem.
 vt sal omnem cibum condit, nec est aliquid tam
 gustum demulcat: Ita mundi totus & pro
 Episcopum qui si infamatus fuerit,
 siue per heresim, siue per libidinem & (vt se
 pe uerit peccata, à quo alio potest conditi, cum ipse
 conditum: *Contra Luciferianos.*
 quamdiu noxia bestia molesta non
 populam potest, fistula canunt, sinentes oues
 Verum simulatq; fenerint alicu
 fundam arri
 fubibus & faxi obaruant sese, proque fe
 magno longoque ciuitate vociferantes, frequenter
 irumpat, abigunt. Idem & nos
 in Scriptura velut in ptato lu
 ducentes nihil in oratione attingimus contentio
 nobis obturbaret, aut molestus
 pugnis & pugnam accingamur o
 cedat in prædam feram. *Aduersus*

ue feritium pati possit? Inde autem quasi indomitus non tantum
 pro libero sese gerat, sed vt domini sui hostis agit omnia. Si curren
 dum est, stimulos non audit. Si subsistendum, frenata mordicus rapit.
 Si fremendum, torpet. Si latendum, fremit. Obsequiosum illud (vt
 perhibent) fidumque animal, de quo tam multe iactantur fabu
 lz, animal nobile, regium, optabile, colendumque, dignumq; quod
 enormi pretio comparatur, anxia nutriatur cura. Imo vero animal,
 quod si cõferantur cum obsequiis tædia, nemo sapiens emat, nemo
 diligens pascat, animal & otii impatientis & laboris, illo timidum, hoc
 deiectum, nunc impetuosum animal, nunc ignauium, nunc suda
 nunc trepidum, nunc volatile, nunc caducum, hinc culicum metu
 atque vmbraarum, hinc dominum suum spernens, diuersisque illum
 vis in discrimen trahens. Quis contumaciam, quis morsus, aut cal
 ces explicet? Quis hinnitus, & ascensoris impatientiam, ac scissoris
 Equidem, quor equorum mores, totidem equitum constar esse, pe
 ricula. G. Equorum studio detineor. R. Mirarer, nisi ingentes viros
 vsque ad ludibrium captos hoc studio meminissim. Quis Alexan
 drum Macedonem non audiuit amato equo tumulum crexisse, vt
 bemque de equi nomine appellatam? sed nihil in isto mirabile vi
 uente impetus & animi feruor facit. Mirabilior in Augusto, quam
 vis minor ineptia, neque enim vrbem equo ille suo inlicituit, sed se
 pulchrum, idque ipsum illi grauitati atque illi ingenio impar fuit.
 Nam diui Iulii monstruos sonipes an ab iplo, an ab alio ante ædem
 Veneris marmorea sit consecratus effigie, dubitari potest. Minor
 multo vel ætate vel gloria, verum opibus ac Cæsareo nomine pene
 æqualis Antonius Verus (vt sileam) quem victum, quemve ami
 stum equo, quem immodice amabat; exhibuit certe & viuenti si
 mulachrum aureum fieri fecit, & mortuo sepulturam (quo grauius si
 stomachemur) in Vaticano extrui, tot inter sacra ossa ibi condita, &
 condenda. Vix credibilia loquimur, vera tamen. Horum similitum,
 que conscius vates heroum animas apud inferos quod; equorum
 studio deditas facit, nec minor ideo, sed maior est vanitas, quæ tam
 magnos ad se animos trahere potens est. Neve quis præcam tantum
 non modernam amentiam suspicetur, redeat ad memoriam, nec
 longe seu loco, seu tempore requirendus, adhuc enim viuunt, nec dum
 fenit, & in terra Italica vobiscum degit is quem nominare non est
 ite esse, fortunæ vtique vir ingentis, nec parui ingenii consiliq; vir
 alioqui magni animi, nec infulli, vbi quid serio agendum incidit,
 qui tamen ægrotanti equo quem amabat, aureum puluinar ac feru
 cum cubile subtrauit. Cumque ipse interim podagra vinctus, atque
 immobilis medicorum legibus regetur; nihilominus tamen aut
 feruorum vestus manibus, aut equo altero vix iniectus, & suos me
 dicos secum dicens equum ægrum suum bis terq; cotidie visitabat,
 illi suspirans atq; anxius affidebat, illum leniter manu tractas, blan
 do murmure solabatur. Quid multa? Nullum medicinae genus in
 tentatum, nil lan guenti amico debitum prætermisum fuit. Fabu
 lam fortasse posteritas vocet, vera res & magno in populo nota est.
 Sic vir fortis curam equi gessit vt propriam: sic extinctum luxit vt
 filium. G. Delectat equitare. R. Est id quidem vile interdum, & ce
 leritati admitticulum, & fatigationi remedium, & nobilitatis insi
 gne, nec inficior gloriosum vulgo extantem insigni equo vehi, &
 cunctis excellere, nec vertice solo sed humeris & totopene corpore
 supra esse. Contra vero laboriosissimus, & sæpe domino suo pestifer
 immitis equus. Optes iter pedibus agere, tam nulla est respirandi vel
 minimum facultas, equestris periculum pedestri luto, seu puluere
 permutatum velis. Proinde multos media ad mortem rapuerunt
 equi, multos in mortem impulerunt, aut allicerunt, aut corporibus
 oppresserunt. Quid? quod non vltimum belli semen equi sunt? Tol
 le, equos peregrinos, terris incurtus partemque maximam bellicæ
 cladis abstuleris, vt quod de ventis in natura, quodque de Iulio Cæ
 sare in historia est questum, expediens ne fuerit aut flare ventos,
 aut Cæsarem nasci, & de equis similiter queri possit. Tam multa
 sunt vtinque contraria. Nec immerito Thesallia, que prima equos
 reperit domuitque, prima aureum argenteumq; numerum cudit,
 prima pelagus rare tentauit. Martis seminarium visa est, quod non
 semel tor post sæculis multo, clarosq; sanguine patuit. G. Quam me
 putas iuuet poeta noster, vbi nobilis equi spiritum, moresque de
 scripsit? R. Nec te terret Hebræorum vates vbi ait, Ab increpatione
 tua Deus Iacob dormitauerunt, qui ascenderunt equos. Excute sti
 gula, non tam illud lene, quam hoc asperum.

Equus.
 § Biblici Loc. *ibidem.*
 feritudo à Deo est, Job. 39. 22. Equi albi visci, Apoc. 6. 2. rti.
 A. 4. 1. 6. 5. pallidi. 8. 8. Equorum Salomonis numerus, i.
 4. 35. Eques eius, 10. 26. Equos ne multiplicet sibi Rex,
 10. 7. Equos, 10. 7. Equos, 10. 7. Equos, 10. 7. Equos, 10. 7.
 equos, equos. Sæpe dicitur, & habet cognationem cum verbo Nos,
 equos admodum celer in fuga.

PHILOSOPHICÆ SENTENTIÆ.
 De equo. Dial. xxxi.
 Francisci Petrarchæ.
 GAV.
 delecto. R. Feroçissimo, & inquietissimo animante,
 & inexplora voragine. G. Equo libens circumuector. R.
 equo est peius mari turbido quam frenenti equo rapi. Nul
 insolentium domino suo est, nec inepte iam equorum
 in prouerbium venit, bis equum male facere, quod ni
 hinc superbus sit, qui illis viribus, eaque pernicita
 fieri alterius, domarique & duris stringi fasciis, nõ
 fuisse vinciri, freno frenari, ferro calciari pertula claus vn
 regeri, serratum ferre victorem, turpetur ac gra.

Error.

DEFINITIO: ET ETYMOLOG.

ERRARE est aliud pro alio putare, vel falsum pro vero putare.
 secund. August. Vnde error, qui Græce πλάνη, est, & πλανήτης
 error dicitur. Errare proprie est vagari. Virgil. Recens à Cæsaribus
 Dido, Errabat Ilium in magna. Sed quoniam pecudes errando,
 hoc est, vagando pascuntur: errare aliquando pro pasci ponitur.
 Virgil. Mille mea Siculis errant in montibus agna. Item quia va
 gando sæpe à recta via deflectitur: errare aliquando pro peccare, &
 NN 2 *etiam.*